

gødning, dagrenovation, gamle klude og ben, affald fra slagterier, giftige stoffer og lignende. Erhvervsvirksomheder må forstås i vid forstand som omfattende alt andet end normal beboelse, således også landbrug, og uanset om de kræver byggeforandringer eller ej. Man har bestræbt sig for at gøre de tilladelsesregler, som gives for de pågældende forhold, meget lidt tyngende. Der skal rettes henvendelse til vandforsyningen, som kan meddele tilladelse med embedslægens tilslutning. Kun hvis der ikke herved opnås en for grundejerens tilfredsstillende ordning, behøver sagen at gå til en landvæsensret, hvorved vandforsyningen har pligt til at indbringe sagen for retten. Vil grundejereren ikke søge tilladelse, må vandforsyningen på egen hånd kunne indbringe spørgsmålet for kommissionen; da det vil dreje sig om en begrænset sag, som skal betales af vandforsyningen, har man ikke ment det nødvendigt at optage en udtrykkelig bestemmelse herom, således som det er sket i forslagens § 13, stk. 3.

Det er et spørgsmål, om grundejerne bør have erstatning for det indgreb i deres fremtidige råden, som reglerne i stk. 2 medfører. I § 44 er der givet mulighed for at lade vandforsyningen betale erstatning for de bånd, der lægges på grundejernes fremtidige muligheder for spildevandsafledning til vandløb, og i § 42 er der givet en tilsvarende mulighed med hensyn til andre rådighedsindskrænkninger, jfr. bemærkningerne til § 42. I øvrigt gives der i sådanne interessekonflikter ofte kun erstatning for indgreb i allerede bestående forhold, jfr. § 19 og bemærkningerne hertil. Efter 1857-loven gives ikke erstatning for den rådighedsindskrænkning med hensyn til oplæg og næringsbrug, som loven pålægger, og efter indenrigsministeriets opfattelse har de bånd, som lægges på den fremtidige rådighed over en ejendom i medfør af stk. 2, en sådan lighed med andre bånd, som lovgivningen uden erstatning lægger på bebyggelsesret, jfr. særlig bekendtgørelse nr. 194 af 16. juni 1961 af lov om naturfredning § 25, stk. 4, at der ikke bør være adgang til at pålægge vandforsyningen erstatning for de nævnte rådighedsindskrænkninger. Er der derimod tale om indgreb i forhold, som findes i beskyttelsesområdet ved områdets etablering, skal vandforsyningen betale erstatning. Dette stemmer med § 2 i lov nr. 60 af 24. april 1896 og med KF § 22, stk. 4. Erstatningen kan dog nedsættes eller bortfalde, hvis forholdet ikke har været lovligt, hensigtsmæssigt og forsvarligt, men nedsættelse behøver ikke at ske — f. eks. kan der være tale om at give erstatning med hensyn til en bygning, hvortil der ikke er søgt

den nødvendige tilladelse fra bygningsmyndigheden, hvis bygningen i øvrigt er anvendelig og forsvarlig, og byggetilladelse ville være blevet givet, hvis den var søgt.

Stk. 3 giver regler om sivebrønde, samlebrønde m. v. i beskyttelsesområdet. Bestemmelsen svarer til § 41 om tilsvarende forhold i beskyttelsesområdet omkring et grundvandsanlæg.

Stk. 4 bygger på KF § 20, stk. 2.

Stk. 5 svarer til forslagens § 41, stk. 3.

Om opretholdelse af 1857-lovens regler for de anlæg, der allerede omfattes af disse regler, henvises til bemærkningerne til § 44.

Til § 46.

Efter §§ 6 og 7 i lov nr. 66 af 23. marts 1965 om ferskvandsfiskeri tilkommer fiskeriretten som hovedregel bredejerne; de vil i almindelighed kunne forlange andres fiskeriret afløst, og fiskeriretten kan, når den først ligger hos bredejerne, i reglen ikke for længere tid skilles fra bredejendomsretten igen. Et vist fiskeri på vande, der går til vandforsyning, vil antagelig ikke skade vandforsyningen, men det er vigtigt, at der kan gøres de begrænsninger i fiskeriet, som måtte vise sig nødvendige, herunder forbud mod motorbådsfiskeri, der kan afsætte benzin i vandet. Muligt bør fiskeriretten i det hele overlades til vandforsyningen, der så til enhver tid kan afgøre, på hvilke betingelser den vil tillade fiskeri. I et vist omfang vil fiskeriretten allerede efter ferskvandsfiskerilovens regler gå til vandforsyningen, nemlig hvis vandforsyningen er udelukkende bred-ejer, hvad den formentlig ofte vil være.

Det foreslås i § 46, der er ny, at landvæsensretten skal kunne begrænse eller udelukke fiskeriretten på overfladevand, der benyttes af offentlige vandforsyningsanlæg, eventuelt således at den overlades til vandforsyningen. Der må i sådanne tilfælde gives erstatning til allerede eksisterende fiskerier, formentlig i reglen kun for det fiskeri, som da kunne udøves fra vandløbet.

§ 46 gælder ligesom §§ 44 og 45 ikke private vandforsyningsanlæg, jfr. herom § 47, stk. 2.

Til § 47.

Bestemmelsen er ny. Stk. 1 svarer til KF § 21 og stk. 3 til KF § 19, stk. 1, 4. punktum.

På samme måde som § 42 kan § 47, stk. 1 og 2, også anvendes til at beskytte kommende vandforsyningsanlæg mod forurening. Derimod indeholder lovforslaget ingen bestemmelser, der kan forhindre, at vandstanden i et vandløb sænkes, fordi vandløbet må antages af interesse for kommende vandforsyning. En sådan vandstandssænkning vil imidler-